

Απόσπασμα από κείμενο της αείμνηστης συγγραφέως και στιχουργού Βάντας Κουτσοκόστα, γραμμένο με αφορμή την ατομική έκθεση της Βασιλικής Κατέρη με τίτλο «ΓΑΙΕΣ» στον Πολυχώρο του εκδοτικού οίκου «ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ» στην Αθήνα (20 Ιανουαρίου – 27 Φεβρουαρίου 2010).

**Η «ζάχαρη» και το «αλάτι» της γης, τα υλικά της φθοράς και της
αφθαρσίας, αφετηρία έμπνευσης και δημιουργίας, από την
Ηπειρώτισσα εικαστικό Βασιλική Κατέρη**

Η ζεστή αυτή εκδήλωση έκλεισε με αντάμωμα γνωριμίας με την εικαστικό και τα έργα της στο χώρο της έκθεσης, όπου μπορούσε κανείς, αν αφηνόταν για λίγο στους δρόμους της δημιουργίας της και μέσα από τη μαγεία της αφαίρεσης, της λεπτής, σχεδόν αόρατης γραμμής των πολλαπλών επιπέδων ανάγνωσης και της ρομαντικής διάθεσης για την ανίχνευση των ορατών και αοράτων του κόσμου και των αξιών της ζωής πίσω και κάτω από αυτά, να βρεθεί στα τοπία της γης της, ανακαλώντας μνήμες και να μαγευτεί.

Τότε θα ανακάλυπτε σίγουρα πώς το άλγος του νόστου μετατρέπεται σε έμπνευση και δημιουργία... Πως το ταξίδι προς την Ιθάκη δεν είναι μονάχα επιστροφή, αλλά διαρκής αναζήτηση της τέχνης της ζωής ...

Θα συμφωνούσε αναμφισβήτητα με το σημαινόμενο αυτών των δημιουργιών, ότι δηλαδή η πορεία της ζωής εντός και εκτός της ύπαρξης είναι αμφίδρομη, συνεχόμενη, με την αφετηρία να διεκδικεί περισσότερο από τον προορισμό, τόσο αμφίσημη όσο και η κυριαρχία της γης πάνω μας, με τη ζωή και το θάνατο να μας διεκδικούν σε μια αέναη πάλη. Μέσα στον ίδιο κύκλο και με την ίδια δύναμη να μας κρατούν και να μας περιστρέφουν. Σπορά, φύτρα, γέννηση, θάνατος. Προορισμός και αφετηρία, αρχή και τέλος, η γη.

Ίσως γι αυτό η καλλιτέχνης χρησιμοποιεί ως υλικά της τη ζάχαρη και το αλάτι της γης, αυτά τα οποία σηματοδοτούν τη φθορά της, αλλά συμβολίζουν και την αφθαρσία της. Φλοιοί δέντρων, στάχτη και άμμος, τρίμματα κοχυλιών και ρίζες αποτελούν γι' αυτή όχι μόνο το πρωτογενές υλικό της τεχνικής της, αλλά και εκείνο που την εμπνέει

με τη δυναμική των εικόνων, των χρωμάτων και των αποχρώσεων που περικλείει, των εναλλαγών και των ξαφνιασμάτων της φύσης που παραπέμπει, έτσι ώστε να σταθεί στη σκιά τους ταπεινά και μεγαλουργώντας να οδηγήσει την ύπαρξη στην αποκωδικοποίηση του σημαινόμενου.

Οι Γαίες της Βασιλικής Κατέρη είναι το ταξίδι μέσα μας, η κατάδυση στα απύθμενα βύθη μας, το πέρασμα των εσωτερικών συμπληγμάτων, η αυτογνωσία. Η γνώση του είναι και η διαφορά του από το «υπάρχειν», η βαθύτερη ουσία της ύπαρξης και η υπεραξία της. Και ύστερα, το ταξίδι στους ταραγμένους ωκεανούς της ζωής, η συνάντηση με το «είναι» και την αλήθεια των άλλων, το άγγιγμα ψυχής.

Είναι η χειροποίητη ομορφιά, πλασμένη με άφθαρτα υλικά μα έμψυχα. Και λες, πώς γίνεται; Πώς γίνεται να κρατάνε ανέγγιχτη τη ζωή μες τα σπλάχνα ενώ τις έχει νικήσει ο θάνατος τόσες και τόσες φορές;

Και όμως γίνεται... Γιατί είναι χώμα και νερό και ούτε σώνονται οι γκρεμοί, μήτε στερεύει το ποτάμι. Είναι του φθινοπώρου ίχνη που στο χορό του έσυρε μερακλωμένος ο αγέρας, στάχτη και ρίζες και φλοιοί, καρποί της γης και σκόνη από κοχύλια είναι, που στο θυμό του μάζεψε και έριξε στους δρόμους. Μα άνεμος είναι αυτός, δεν τον γυρίζεις πίσω...

Μπορείς μονάχα, άμα θες κι αν είσαι μνημένος, ν' αφουγκραστείς τους ψίθυρους της γης μες τη βαθιά σιωπή της, τις μουσικές της τις πεντατονικές και την πολυφωνία της ν' ακούσεις, να πας αντάμα με το χοροπηδητό του ποταμού και του ανέμου τις κορδέλες στις κρεμαστές μελίστρες.